

Sygn. akt. IV Ka 291/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 maja 2014 roku

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy
w składzie:

Przewodniczący SSO Włodzimierz Hilla - sprawozdawca

Sędziowie SO Piotr Kupcewicz

SO Adam Sygit

Protokolant sekr. sądowy Dominika Marcinkowska

przy udziale Andrzeja Chmieleckiego- prokuratora Prokuratury Okręgowej
w Bydgoszczy

po rozpoznaniu w dniu 21 maja 2014 roku

sprawy **C. G.**

oskarżonej z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Świeciu VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Tucholi

z dnia 15 stycznia 2014 roku sygn. akt VII K 490/13

zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że ustala, iż przypisany oskarżonej czyn miał miejsce 8 lipca 2008 roku;
utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części;

zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. I. – Kancelaria Adwokacka w T. kwotę 516,60 (pięćset szesnaście 60/100)
złotych brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej z urzędu w postępowaniu
odwoławczym; zwalnia oskarżoną od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i jego wydatkami
obciąża Skarb Państwa.

IV Ka 291/14

UZASADNIENIE

C. G. pozostawała pod zarzutem popełnienia czynu polegającego na tym, że 8 lipca 2012 r. w T., działając z góry powziętym zamiarem i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Bank (...) Spółka Akcyjna w K. w ten sposób, że celowo wprowadziła w błąd pełnomocnika wymienionego banku posługując się bez wiedzy i zgody dokumentami wystawionymi na nazwisko M. G. na podstawie których zawarła umowę kredytową nr (...) podpisując się czytelnie nazwiskiem G. na tej umowie formularzu wniosku, oświadczeniu o poddaniu się egzekucji, informacji o wysokości kosztów sądowych i postępowania egzekucyjnego, w harmonogramie spłat, wyłudając w ten sposób kredyt gotówkowy w wysokości 2.629,38 zł, działając na szkodę ww. banku tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Sąd Rejonowy w Świeciu VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Tucholi wyrokiem z 15 stycznia 2014 r. (sygn. akt VII K 490/13) uznał oskarżoną za winną popełnienia zarzucanego jej czynu, tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to, na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k., wymierzył jej karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono oskarżonej na dwuletni okres próby.

Na podstawie art. 72 § 2 k.k. zobowiązano oskarżoną do naprawienia szkody przez zapłatę kwoty 2.528,20 złotych na rzecz pokrzywdzonego Banku (...) Spółka Akcyjna w K. w terminie 12 miesięcy od chwili uprawomocnienia się wyroku.

Niniejszy wyrok zawiera także rozstrzygnięcie odnośnie kosztów procesu w sprawie.

Apelację od niniejszego wyroku wywiodła obrońca oskarżonej, i powołując się na podstawę odwoławczą przewidzianą w art. 438 pkt 3 k.p.k., wyrokowi temu zarzuciła błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu za dowiedzione, że oskarżona dopuściła się zarzucanego jej czynu, wnosząc o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Powyższą apelację należało uznać za oczywiście bezzasadną, w rozumieniu treści przepisu art. 457 § 2 k.p.k., wobec czego zaskarżony wyrok podlegał utrzymaniu w mocy.

W ocenie sądu odwoławczego, sąd pierwszej instancji w sposób w pełni prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe w sprawie, po czym poczynił jak najbardziej trafne ustalenia faktyczne skutkujące uznaniem sprawstwa oskarżonej w zakresie zarzucanego jej czynu, po przeprowadzeniu kompleksowej i w właściwej analizie i oceny całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Sąd orzekający w swym kompletnym i całkowicie przekonującym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, czyniącym zadość tym wymogom, jakie określa dlań treść przepisu art. 424 k.p.k., wskazał, na jakich dowodach oparł dokonane ustalenia i z jakich powodów nie uznał dowodów przeciwnych. Z treści uzasadnienia zatem w sposób jednoznaczny, jasny i zrozumiały wynika **dlaczego zapadł taki właśnie wyrok**, a przedstawiona ocena dowodów, jak wspomniano, w żaden sposób nie wykracza poza granice ich swobodnej oceny, uwzględnia wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zasady logicznego rozumowania, jak najbardziej uprawnienie korzystając z ochrony przewidzianej właśnie treścią przepisu art. 7 k.p.k.

Sąd odwoławczy w powyższym zakresie z tą argumentacją, jaka została tamże przywołana, w pełni się utożsamia i się do niej odwołuje, nie dostrzegając zatem konieczności ponownego szczegółowego jej przytaczania.

Czyniąc natomiast zadość stosownym wymogom procesowym przewidzianym dla postępowania odwoławczego treścią przepisów art. art.: 433 § 2 i 457 § 3 k.p.k., należy stwierdzić co następuje:

Niniejsza apelacja jawi się jako tyleż lakoniczna, co wyłącznie polemiczna wobec ustaleń sądu orzekającego oraz rzetelnej logicznej i przekonującej argumentacji zawartej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, nie dostarczając jakichkolwiek merytorycznych argumentów tego rodzaju, które mogłyby skłaniać do podzielenia zarzutu podniesionego w tymże środku odwoławczym oraz przywołanej tamże argumentacji. Zwłaszcza, że apelująca w gruncie rzeczy nawet nie próbuje kwestionować dowodów stanowiących dla sądu orzekającego podstawę ustaleń faktycznych, w tym także treści wyjaśnień oskarżonej, która już to przyznawała podstawowe dla niniejszej sprawy i stawianego jej zarzutu fakty i okoliczności, już to składała pierwotnie wniosek o dobrowolne poddanie się karze. Okoliczności, do których obecnie odwołuje się autorka apelacji mają całkowicie irrelevantny charakter, tak wobec dyspozycji cyt.

przepisu ustawy, jak i tych dowodów, które nie są - także przez obronę - kwestionowane, a które w sposób oczywisty musiały prowadzić do takiego właśnie rozstrzygnięcia merytorycznego. Nie trzeba dodawać, że deklarowana przez oskarżoną „chęć udzielenia pomocy M. G.” jest bez znaczenia dla faktu karnoprawnej odpowiedzialności oskarżonej w zakresie zarzucanego jej czynu.

Równocześnie zaś, zaskarżone orzeczenie wymagało zmiany w zakresie określonym w jego części dyspozytywnej. W rubrum wyroku stwierdzono bowiem, że zarzucany oskarżonej czyn miał miejsce „8 lipca 2012 roku”, po czym w części dyspozytywnej sąd uznał oskarżoną za „winną popełnienia czynu zarzucanego jej w akcie oskarżenia”. Tymczasem powyższa data określona została w sposób wadliwy, albowiem – jak wynika z treści aktu oskarżenia – zarzucany oskarżonej czyn miał miejsce „8 lipca 2008 roku” (k. 65), a całość materiału dowodowego w sposób oczywisty wskazuje na taką właśnie datę.

Rozstrzygnięcie odnośnie kosztów obrony z urzędu za postępowanie odwoławcze ma swe oparcie w treści § 14 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 z późniejszymi zmianami).

O kosztach sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym orzeczono po myśli art. 634 w zw. z art. 624 § 1 k.p.k., uwzględniając aktualną sytuację życiową i materialną oskarżonej.